

HASZNÁLATI ÚTMUTATÓ

EGY [A KAPCSOLÓ]

Álmomban az isten-nő-gép átnézett rajtam:
látta, szeretkezésünk után elhagyom őt és visszatérek
korábbi életemhez. Illatos és fényes a bőrod, de idegen
az öled szaga – így fejeztem ki, ami elkerülhetetlen.

Vettem egy nagy levegőt, ellöktem magam a fenékről.
Míg a felszín felé áramoltam ellazítottam a hasfalam, és
megszámoltam a kapcsolókat, amit összetorlódásunkkor
belém ültetett. Az egyikből tisztán éreztem őt,

bár messze volt, tudtam nagyon távol, évmilliókra
kerültem tőle, mert ahol vártak rám, még
nem fejeztem be, amit elkezdtem. Szabadon

ébredtem. Kint voltam a sivatagban, egy középkorú
szerzetes kőtornyában. Még várnom kellett,
túl voltam valamin, de még nem benne, ami jön.

KETTŐ [A VÍZ]

10

Február tizennyolcadikán, reggel hatkor felkeltem.
Felhúztam a redőnyöket, kinyitottam az ablakokat,
a teraszajtót, kiszellőztettem. Vízet forraltam, bekapcsoltam
a szaunát, letöröltem a cipőimet, a vizet

hetven fokra visszahűtöttem, az ablakokat becsuktam,
a zöldteát leöntöttem. A párologtatókat a maradék
vízzel feltöltöttem, olajat csepegtettem a gyertyacsonkra,
a csésze mellé a naplót elhelyeztem. Szaunáztam

a kő illatú félhomályban. A friss hóban ledörzsöltem
a testemet, tizenhat fokos vízben lezuhanyoztam.
Végig követtem a nyomaimat a házban: még

hat sem voltam, amikor megrepedt az udvari ablak
tartógerendája, amit feljegyeztem. A cetlit a padlásra vittem,
jobb felől az ötvennegyedik cserép alatt elrejtettem.

HÁROM [A VÉR]

A harmóniára való törekvésem nagy kényszer.
Elutasítással nem tudok kitérni előle: ha ki akarom
kerülni, beleveszek egy kínosabb hazugságba. A szolgának,
ha már megtörténtem, vissza kell vonulnia,

ám csalni is képes, és ott marad. Ő az első betegség,
a tüdő. Egy faragatlan szolgáló képét mutatja, aki elkerüli
a körültekintő szolgálatot, ami a kötelessége.
Mi ez a nyögés? Merre megyek?

A vér felé, ami émelyítő és kiragad
nyugalmamból. A torkom megtelik vérrel. Émelyítő
gondolatfelhő lepi el a testemet, amit hasonlónak

vélek önmagam új formájához. A világba
érkezve az abszolút már nem egyéb,
mint egy a többi ismeret közül.

NÉGY [AUFGA]

A nehézségem: a teljesen elveszett bizonyosság.
A faragott tárgy és a köd megkülönböztetése.
Végigrohanok egy területen, melyet a belőlem
feltörő képek töltenek be. Mindkét végén

11

átláthatatlan, gomolygó, vagy épp ritkuló
határmezsgye. Arra ösztökélem magam,
hogy megjegyezzem, amit látok, hogy felidézhető
pontokkal a tárgyakhoz hasonlóan leírjam, hogy

mi ez. Mire belátom a feladat képtelenségét
eszembe jut a megoldás: vizet öntök a színpadra,
a tócsát összekötöm a konnectorral, beletérdelek.

A hátam mögött egy égbe nyúló jelző kő.
Mellettem szürke farkaskutya.
A nézők lassan rájönnek. A címe: Chöd.

(Du bist die Aufgabe. Franz Kafka)

12 ÖT [JEGYZETEK A CSELEKVÉSHEZ]

Egy jó kiállítás izgalmas megnyitóval veszi kezdetét, és bár senki sem kérdi, mégis válaszol a tömegnek, hogy miért a művészet, és mit mondhatunk róla.

Witold Gombrowicz szerint a forma elsőbbsége.
JWG szerint Uhrform. Alexander Humboldt megfordította a forma kérdést, és a Kozmosz leírásában bentről előállította a külső természetet: sorolom az érveket.

Miért írsz, kérdezi a FormaTanárNő-ként ismert zöldharisnya. Nem vár kifejtést, teszi a dolgát. Szerinte az írás, az első realista portré döbbenetéből fakad. Az ágy feletti tükrön feliratok:

Ki festette az első portrét? Hol ér véget Parmenidész?
Ki tudja a piramisok titkát? A legkisebb egységet?
A legnagyobbat? A belsőt. A külsőt. Hogy ne halj. Hogy élj!

Lehatárolhatatlan a SzóForrás, bár számolatlan alak jön az ÍrásMúltból, mégsem nyomasztó, inkább felkavaró és érzéki, amint a torkomban érzem (mondja), hogy milyenek is voltak, akik írtak (részben tudjuk), mi az írás (alig tudjuk).

1978-ban olvastam először T.S. Eliot *Átokföldjét* (mondja). Amit akkor éreztem, az mindig velem maradt, ha életszerűt léptem egy mű nyitotta résben.